

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 574/2012-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. novembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. K., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu, domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr/168/2011 a jeho uznesením z 25. júla 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

(ďalej len „najvyšší súd“) v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr/168/2011 a jeho uznesením z 25. júla 2012.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že spoločnosť P., a. s. v konkurze (ďalej len „spoločnosť v konkurze“), zastúpená správcom konkurznej podstaty, podala opravný prostriedok proti rozhodnutiu Obvodného pozemkového úradu v N. č. OPÚ-2010-08/00785/dam z 1. októbra 2010, ktorým boli vydané viaceré nehnuteľnosti v katastrálnom území obce S. oprávneným osobám – podielnikom Pozemkového spoločenstva Urbár S. v zmysle § 6 ods. 1 písm. m) zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov. Predmetný opravný prostriedok správca konkurznej podstaty adresoval a doručil miestne nepríslušnému Krajskému súdu v Košiciach 15. novembra 2010 napriek poučeniu uvedenému v napadnutom rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v N., ktorý špecifikoval lehotu a miesto podania opravného prostriedku. Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 5 Sp 29/2010 z 18. novembra 2010 postúpil vec Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) ako súdu miestne príslušnému. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Sžr/15/2010 z 26. januára 2011 napadnuté uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5 Sp 29/2010 z 18. novembra 2010 potvrdil. Vec bola krajskému súdu postúpená 17. februára 2011 a bola jej pridelená sp. zn. 29 Sp/4/2011.

Krajský súd 19. septembra 2011 uznesením sp. zn. 29 Sp/4/2011 konštatoval oneskorenosť podania opravného prostriedku spoločnosti v konkurze a tento odmietol. V konaní krajský súd skúmal iba splnenie procesných podmienok konania, a najmä to, či opravný prostriedok bol správcom konkurznej podstaty podaný včas. Konštatoval, že *„navrhovateľ síce opravný prostriedok podal dňa 12. 11. 2010 na pošte, avšak adresoval ho Krajskému súdu v Košiciach, ktorý bol, ako vyplýva z vyššie uvedených skutočností súdom miestne nepríslušným. V dôsledku nesprávneho postupu zo strany navrhovateľa a po procesnom postupe Krajského súdu v Košiciach, bol podaný opravný prostriedok postúpený príslušnému Krajskému súdu v Žiline dňa 17. 02. 2011, ktorý deň sa zároveň považuje aj za deň podania opravného prostriedku, t. j. bol podaný oneskorene.“*

Proti tomuto rozhodnutiu podal správca konkurznej podstaty spoločnosti v konkurze odvolanie, o ktorom najvyšší súd ako súd odvolací rozhodol napadnutým uznesením sp. zn. 10 Sžr/168/2011 z 25. júla 2012 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) tak, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 29 Sp/4/2011 z 19. septembra 2011 potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti tvrdí, že v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 29 Sp/4/2011 „konala rozhodovala samosudkyňa JUDr. E. Š. ako preukázateľne zaujatý a vylúčený sudca vzhľadom na jej vzťah k veci ako aj k účastníkom konania a vzhľadom na skutočnosť, že príslušným všeobecným súdom SR na konanie v predmetnej veci a s predmetnými účastníkmi konania bol krajský súd v Košiciach a nie Krajský súd v Žiline, ktorý bol vylúčený z predmetného konania rozhodnutím Najvyššieho súdu SR; došlo k závažnému a podstatnému porušeniu základného práva sťažovateľa na ochranu nezávislým a nestranným súdom a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zo strany Krajského súdu v Žiline ako aj zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo P., a.s., so sídlom: B., zastúpená: T. L., predseda predstavenstva a M. V., člen predstavenstva, na ochranu nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spis. zn. č. 10Sžr/168/20115 porušené bolo.

2. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa vec vedená Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod spis. zn. č. 10Sžr/168/2011 vracia a prikazuje sa mu, aby v konaní vedenom pod spis. zn. č. 10Sžr/168/2011 opätovne konal.

3. P., a.s., so sídlom: B., zastúpená: T. L., predseda predstavenstva a M. V., člen predstavenstva, priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume vo výške 100,000,- EUR (slovom: jeden sto tisíc eur), ktoré mu je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky na účet právneho zástupcu advokáta JUDr. P. K.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť P., a.s., so sídlom: B., zastúpená: T. L., predseda predstavenstva a M. V., člen predstavenstva, náhradu trov

konania a náhradu trov právneho zastúpenia v sume vo výške 2.000,- EUR (slovom: dve tisíc eur) na účet právneho zástupcu advokáta JUDr. P. K. do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka v petite svojej sťažnosti neuviedla napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, i keď s prihliadnutím na celý obsah sťažnosti je

zrejme, že napáda nielen postup najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr/168/2011, ale aj jeho napadnuté uznesenie. Sťažovateľka v 1. bode petitu sťažnosti, a vyplýva to aj z odôvodnenia sťažnosti, použila formuláciu, že k namietanému porušeniu ňou označených práv došlo „činnosťou“ najvyššieho súdu, v bode 2 petitu sťažnosti žiada, aby sa vec vedená najvyšším súdom pod sp. zn. 10 Sžr/168/2011 vrátila najvyššiemu súdu na konanie. Ústavný súd vzhľadom na uvedené skutočnosti z dôvodov procesnej ekonómie nevyzýval právneho zástupcu sťažovateľky na odstránenie tohto nedostatku petitu sťažnosti a ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia, pretože ani prípadne doplnenie petitu sťažnosti by nemohlo za žiadnych okolností viesť k prijatiu jej sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd sa ďalej zaoberal špecifickosťou situácie, ktorá v priebehu napadnutého konania na najvyššom súde nastala. Účastníkom konania pred krajským súdom vedenom pod sp. zn. 29 Sp/4/2011 bola spoločnosť v konkurze zastúpená správcom konkurznej podstaty, pretože predmet konania sa mal týkať sporného majetku, ktorý bol zahrnutý do konkurznej podstaty, a aj odvolanie proti uzneseniu krajského súdu v predmetnej veci podávala spoločnosť v konkurze, zastúpená správcom konkurznej podstaty. V priebehu odvolacieho konania na najvyššom súde, ktorého účastníkom bola spoločnosť v konkurze, zastúpená správcom konkurznej podstaty, došlo uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 36/24K323/2000 z 30. marca 2012 k zrušeniu konkurzu na majetok úpadcu – spoločnosti v konkurze pre nedostatok predpokladov pre konkurz a zbavenie funkcie správcu konkurznej podstaty a následne k výmazu dodatku v obchodnom registri v obchodnom mene sťažovateľky „v konkurze“ a zápisu skončenia funkcie správcu konkurznej podstaty 12. mája 2012. Od tohto momentu štatutárne orgány sťažovateľky opätovne nadobudli oprávnenie procesne konať za sťažovateľku aj v sporoch, v ktorých vystupovala ako účastník spoločnosť v konkurze, zastúpená správcom konkurznej podstaty. Inak povedané, sťažovateľka mohla od uvedeného dátumu uplatňovať všetky procesné práva v napadnutom konaní. Keďže táto skutočnosť o zrušení konkurzu nebola oznámená najvyššiemu súdu a nebola navrhnutá ani zmena účastníkov konania, najvyšší súd v napadnutom konaní konal a rozhodol o odvolaní účastníka konania, ktorým bola spoločnosť v konkurze, zastúpená správcom konkurznej podstaty. Vzhľadom na to, že

sťažovateľka po zrušení konkurzu na majetok spoločnosti v konkurze vstúpila do všetkých práv, ktoré jej boli konkurzom obmedzené, je ústavný súd toho názoru, že sťažovateľku možno považovať za sukcesora spoločnosti v konkurze, ktorá bola účastníkom napadnutého konania. Z uvedeného dôvodu, ako aj s prihliadnutím na rozdielnosť predmetu konania pred všeobecným súdom a predmetom konania pred ústavným ústavný súd nepovažoval sťažovateľku v okolnostiach prípadu za neoprávnenú osobu.

Námietky sťažovateľky sú koncentrované do tvrdenia, že v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 29 Sp/4/2011 konala a rozhodovala samosudkyňa JUDr. E. Š., ktorá podľa názoru sťažovateľky mala byť preukázateľne zaujatá a vylúčená. Z uvedeného dôvodu malo podľa sťažovateľky dôjsť k *„závažnému a podstatnému porušeniu základného práva na ochranu nezávislým a nestranným súdom a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zo strany Krajského súdu v Žiline ako aj zo strany Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“*, teda k porušeniu základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr/168/2011 a jeho uznesením z 25. júla 2012.

Vzhľadom na závažnosť tejto námietky sa ústavný súd zameril na to, či sťažovateľka, resp. spoločnosť v konkurze, zastúpená správcou konkurznej podstaty, túto námietku vzniesla v konaní pred súdom prvého stupňa, teda krajským súdom, najmä však v odvolacom konaní, pretože ide o konanie v správnom súdnictve podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, kde platí prejednacía zásada, teda súd preskúmava rozhodnutie a postup v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní. Keďže sťažovateľka v sťažnosti ani len netvrdila, že by túto námietku vzniesla v konaní pred krajským súdom sp. zn. 29 Sp/4/2011, resp. že ju vzniesol správca konkurznej podstaty, a taktiež z obsahu odvolania podaného správcou konkurznej podstaty, ktorého kópiu si ústavný súd zabezpečil prostredníctvom krajského súdu, nevyplýva, že by túto námietku vzniesol správca konkurznej podstaty, ústavný súd považoval túto námietku sťažovateľky za neprípustnú. Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd takouto námietkou nemohol zaoberať,

pretože sťažovateľka, resp. správca konkurznej podstaty, túto námietku nevzniesli v konaní pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že rozhodnutia súdov o námietkach zaujatosti v iných konaniach, ako je napadnuté konanie, na ktoré sťažovateľka poukazovala vo svojej sťažnosti, sú v danej veci irelevantné.

Pokiaľ ide o ďalšie súvisiace tvrdenie sťažovateľky, že *„možno dôvodne považovať za zákonného sudcu v predmetnej veci len sudcu Krajského súdu v Košiciach, a nie vylúčených a zaujatých sudcov na Krajskom súde v Žiline, ktorí v predmetnej veci a s tými istými účastníkmi opätovne konali a rozhodovali“*, ústavný súd poukazuje na právny názor krajského súdu vyslovený v uznesení sp. zn. 29 Sp/4/2011 z 19. septembra 2011, ktorým krajský súd opravný prostriedok spoločnosti v konkurze odmietol z dôvodu jeho oneskorenosti, pretože bol podaný na miestne nepríslušnom súde. Podobne aj najvyšší súd v napadnutom uznesení, ktorým potvrdil uznesenie krajského súdu sp. zn. 29 Sp/4/2011 z 19. septembra 2011, vychádzal z toho, že konanie vo veci sp. zn. 10 S/8/2001, v ktorom boli vylúčení sudcovia krajského súdu, nemožno stotožňovať s konaním vedeným pod sp. zn. 29 Sp/4/2011, hoci ide o tých istých účastníkov, pretože *„podaním opravného prostriedku proti novému rozhodnutiu správneho orgánu sa v zmysle § 250m ods. 1 O.s.p. vždy začína nové súdne konanie, a to sa uskutočňuje na tom súde, ktorý je miestne príslušný v zmysle § 84 a nasl. O.s.p.“*. S týmto právnym názorom najvyššieho súdu uvedeným v napadnutom uznesení možno podľa názoru ústavného súdu súhlasiť, pretože vychádza z príslušnej zákonnej úpravy, ktorej význam a zmysel nepopiera. Na základe uvedeného možno konštatovať, že miestne príslušným súdom v predmetnej veci bol krajský súd, a nie Krajský súd v Košiciach, ako sa mylne domnievala sťažovateľka. Z uvedeného dôvodu neobstojí tvrdenie sťažovateľky, že v predmetnej veci mohol byť zákonným sudcom len sudca Krajského súdu v Košiciach.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Na základe uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že nezistil príčinnú súvislosť medzi námietkami sťažovateľky a obsahom jej základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr/168/2011 a jeho uznesením z 25. júla 2012.

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky odmietol v celku ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2012